

ВПЕЧАТЛЕНИЯ ОТ ЕДИН КОНЦЕРТ

На 31 октомври 2018 г. Академичният Симфоничен Оркестър на НМА изнесе концерт, на който имах удоволствието да чуя великолепната изява на виолиста Владислав Андонов, дългогодишен преподавател по виола в НМА и член на известния наш квартет „Еолина”. Той има богат концертен репертоар с произведения от класиката до съвременността, между които голям брой световни премиери и първи изпълнения за България на произведения за виола от наши и чужди композитори. Неговият интерес е насочен подчертано към почти непознати и рядко изпълнявани творби на композитори, като А. Розети, Г. Холст, Н. Рота, В. Уилямс, Ф. Бридж и др., каквото е и произведението „Потпури” за виола и оркестър на композитора Йохан Непомук Хумел, изпълнено на този концерт от Владислав Андонов за първи път в България в автентичния си вид. Похвална е инициативата му да представи пред българската публика това великолепно произведение.

Преди да изразя впечатленията си искам да направя кратък анализ на тази чудесна творба, запълнена с шеговити цитати от опери на Моцарт и Росини и виртуозно разработени пасажии, носещи ново звучене и белези на ранния романтизъм. Композицията е написана през 1820 г. с посвещение на камерния музикант Антоан Шмидл и е публикувана година по-късно. До неотдавна произведението беше известно само в съкратена версия със заглавие **Фантазия** за виола и оркестър, в която липсват близо две трети от оригиналната творба. **Потпурите** имат осем раздела (въведение и седем вариации), които имат импровизационен елемент и съдържат музика от опери на Моцарт и Росини. Първият раздел е въведение в бавно темпо *Grave* в класически стил. Вторият и четвъртият раздели са импровизации върху ариите “*Il mio Tesoro*” (*Моето съкровище*) от операта *Дон Жуан* и “*Se vuol ballare*” (*Ако искаш да танцуваш*) от операта *Сватбата на Фигаро* на Моцарт. В другите части се срещат отделни теми на Росини с виртуозни пасажии. Особено впечатляваща е петата част с тема, разгръщаща се в убедителна фуга, отлично разработена от композитора. В цялото произведение има едно непрекъснато развитие, което завършва с виртуозен и тържествен финал. Необичайната форма на тази творба създава нелеки технически и интерпретаторски проблеми пред всеки изпълнител.

Концертното представяне на тази виртуозна творба от Владислав Андонов беше подчертано от висока класа. В неговото музициране личи интерпретаторско майсторство, съчетано с изискан вкус, благородство и наситеност на тона, динамическа нюансировка, техническа стабилност, щрихова култура. Всички изразни средства доведоха до релефно изграждане на формата и подчертаване стилните особености на произведението. Индивидуалната трактовка и контрастното съпоставяне на темите, изградени мащабно в добре премерена градация, направиха тази трудна творба силно въздействаща. Оркестърът и младият диригент Йордан Пъшев се постаряха да подкрепят нивото и изпълнителските намерения на солиста, но с променлив успех (на някои места имаше темпови разминавания и звуковият баланс не беше съобразен с тембъра на виолата и динамическата нюансировка), но това не попречи на публиката да изпита удоволствие и да аплодира изпълнението на тази творба.

Проф. Огнян Станчев